

mětu sporu nepřesahuje tři set Kč nebo žalobce prohlásí, že místo předmětu v žalobě žádaného chce přijmouti peněžitou částku 300 Kč nepřevyšující. Ježto § 448 c. ř. s. o určení hodnoty předmětu sporu nic zvlášť neobsahuje, platí pro ně předpisy §§ 54 až 59 j. n. Tedy pro nároky nepeněžité rozhoduje ocenění žalobcovo nebo žádané odbytné. Žalobce nežádal odbytné a proto rozhoduje jeho ocenění sporu podle § 56 druhého odstavce j. n. Když pak žalobce ocenil předmět sporu na 1.000 Kč a zákon nedává soudu práva, by toto ocenění zmírnil (§ 60 j. n. a contr.) rozhoduje pro způsob řízení toto ocenění. Odvolací soud neprávem pokládá za to, že pro určení hodnoty předmětu sporu o výpověď z nájmu rozhoduje hodnota nájemného za navrženou výpovědní lhůtu. Proto není v zákoně podkladu. Ježto tedy hodnota předmětu sporu činí 1000 Kč, nejde o spor ve věcech nepatrných a v důsledku toho odvolací soud neprávem odmítl odvolání, pokládaje neprávem spor za věc nepatrnou. Usnesení odvolacího soudu bylo zrušiti a naříditi, jak se stalo.

Čís. 8215.

Činí-li si na peníze složené na soudě podle § 307 ex. ř. nárok několik osob, dlužno o sporných nárocích jednati podle zásad §§ 283—287 ex. ř. u soudu exekučního, jenž jest od doby přikázání k vybrání jediné příslušným k rozhodnutí o tom, komu dlužno vydati složené peníze.

(Rozh. ze dne 11. srpna 1928, R I 604/28.)

Soud první stolice zamítl návrh na vydání peněz složených na soudě, rekursní soud návrhu vyhověl.

Nejvyšší soud zrušil usnesení obou nižších soudů.

Důvody:

Podle § 307 ex. ř. jest poddlužník v případě, že si na pohledávku, která byla přikázána k vybrání nebo na místě placení, činí nárok i jiné osoby, oprávněn složit pohledávku na soudě. Složením na soudě není však exekuce na pohledávku ještě skončena. Činí-li si na složené peníze nárok více osob, dlužno o sporných nárocích jednati podle zásad § 283 až 287 ex. ř. u soudu exekučního, jenž jest k rozhodnutí o tom, komu dlužno pohledávku (složené peníze) vydati od doby přikázání k vybrání jediné příslušným. Vždyť soud, u něhož se stalo složení, není ani zpraven o nárocích, které se na složené peníze vznášejí, a v řízení nesporném nemůže rozhodovati o sporných nárocích na vydání. Ježto složené peníze přijal na soud soud procesní, který rozhodoval jen o obstavce složené pohledávky, ale který nebyl oprávněn rozhodovati o sporných nárocích na složené peníze — ale přes to o vydání rozhodl, překročil meze své působnosti, jeho rozhodnutí je zmatečné podle § 477 čis. 6 c. ř. s. a § 402 a 78, 51 ex. ř. Bylo proto usnesení vydáno sou-

dem, jenž nebyl oprávněn o něm rozhodovati, a bylo je tedy a v důsledku toho i usnesení rekursního soudu zrušiti jako zmatečné. Soudu první stolice bude podle § 44 j. n. uvážiti, nejsou-li dány podmínky § 307 ex. ř. a nemá-li býti složený peníz odeslán na soud exekuční k dalšímu opatření.

Čís. 8216.

Důvody propuštění zaměstnance nejsou uvedeny v § 82 živn. ř. výčetmo, nýbrž pouze příkladmo; důvodem k propuštění podle § 82 živn. ř. jest každý důvod, jenž se váhou a důležitostmi některému z důvodů tam výslovně vyjmenovaných vyrovná anebo ještě ho předčí. Pokud spadá pod propouštěcí důvod podle § 82 písm. g) živn. ř. neslušné a nezdvořilé vyjádření se zaměstnance proti představenému.

Tím, že dal zaměstnavatel zaměstnanci výpověď místo, by ho propustil bez výpovědi, nevzdal se práv z § 3 písm. g) poslední odstavce zák. o záv. výb. (§ 82 živn. řádu).

(Rozh. ze dne 11. srpna 1928, Rv I 311/28.)

Žalobě, již domáhal se dělník na zaměstnavateli určení, že propuštění z práce bez souhlasu rozhodčí komise jest nepřipustné a bezúčinné, procesní soud první stolice vyhověl. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. **Důvody:** Žalobce si vzal sám outky, ačkoli to bylo zakázáno, a když mu to nadmistr H. vytýkal, žalobce odpověděl: »nerejpejte si do mne«. Žalobce se již dříve podobným způsobem vyjádřil, jako: »nelezte na mne«, a to asi dvakrát nebo třikrát. Z toho lze sice vyvoditi, že se žalobce k nadmistru choval neslušně a nezdvořile, jinak se však odvolací soud připojuje ke správnému stanovisku procesního soudu, podle něhož nelze v tomto výroku spatřovati hrubou urážku podle § 82 g) živn. řádu, zejména uváží-li se prostředí, v němž byl výrok ten pronesen. Poukaz odvolacího spisu na ustanovení § 76 živn. řádu nemůže na tomto stanovisku nic změnit, zejména, když tu nejde o sesměšňování ani urážení, jak se odvolací spis snaží doličiti. Odvolací soud jest dále jako soud první stolice toho přesvědčení, že žalovaná, nepropustivši žalobce okamžitě, nýbrž davši mu zákonnou výpověď, dala tím na jevo, že se neopírá o ustanovení § 82 g) živn. řádu. Pohnutka tohoto jejího jednání, totiž tvrzená benevolence, nerozhoduje.

N e j v y š š í s o u d žalobu zamítl.

D ů v o d y:

Ve věci samé nelze s nižšími stolicemi souhlasiti. Zjistily, že žalobce, byv nadmistrem H-em pozastaven, že si svémocně vzal outky, odpověděl »nerejpejte si do mne«, a že už dřív se dva neb třikrát podobným způsobem k němu vyjádřil jako »nelezte na mne«, ale neshledávají v tom skutkovou povahu § 82 živn. ř. a tedy důvod opravňující zaměstnavatele k propuštění dělníka, ačkoli odvolací soud připouští, že je to chování